

## Προσευχή για τη βιβλιοθήκη των παιδιών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Σήμερα έπεσε το μάτι μου στη φορτωμένη μου βιβλιοθήκη.  
Και θυμήθηκα συνειρμικά, τι, λες;

Την πρώτη μου βιβλιοθήκη.

Που μου χάρισαν οι γονείς μου όταν ήμουνα 8 χρονών.

Μια καφέ, με άσπρα συρτάρια.

Την έφεραν σπίτι, και πήρε τη γωνιακή της θέση στο παιδικό μου δωμάτιο.

Όλα τα ράφια, άδεια. Έχασκαν, σα μαύρες τρύπες.

Και περίμεναν να γεμίσουν.

Όλος ο πλούτος μου τότε ήτανε μοναχά δυο παραμύθια παιδικά και λίγα σχολικά βιβλία.

Τα πήρα στα χέρια μου - όπως κάνει ο παπάς όταν λέει "Σοφία ορθοί, με το Ευαγγέλιο - και τα έστησα με καμάρι.

Τα πήγαινα μια εδώ, μια εκεί. Έγερναν, γλίστραγαν και έπεφταν.

Κι ύστερα, με τα χρόνια, γέμισαν τα ράφια όλα.

Γέμισε η βιβλιοθήκη ασφυκτικά, και βάρυνε. Κι ομόρφυνε με τόσα βιβλία.

Τα πάνω, τα κάτω, τα συρτάρια.

Έβαλα κι άλλα ράφια, στον απέναντι τοίχο. Neoset.

Η παιδική βιβλιοθήκη μου, η αδειανή, μου θύμισε σήμερα, του παιδικού μου του μυαλού την καθαρότητα. Και κενότητα.

Αυτό το μυαλό, που κάποτε ήτανε απείραχτο.

Με άδεια τα "ράφια" του.

Μετά, γέμισε ασφυκτικά.

Γνώσεις, θεωρίες, διδασκαλίες, εμμονές, ενοχές, σαβούρες, απόψεις, επιστήμες, μουσικές, χρώματα.

Γέμισε, μπούκωσε, μπούχτισε, βάρυνε.

Ίσως και να λέω βλακείες, μα καθώς θυμήθηκα την άδεια παιδική βιβλιοθήκη μου, νοστάλγησα πολύ τις μέρες κείνες, που όλα ήτανε κενά στις σκέψεις μου, και περιμέναν να γεμίσουν.

Νοστάλγησα του νου μου την κενότητα.

Και είναι πολλές οι φορές που ψάχνω να βρω ένα τρόπο να τη βιώσω πάλι.

Μέσα μου.

Ξανά.

Να νιώσω πάλι άδειος.

Ωστε να μπει φρέσκο υλικό κι απείραχτο, στις καρδιάς μου τα συρτάρια και τα ράφια.

Μόνο την προσευχή έχω βρει ως τώρα, ως τρόπο και μέθοδο.

Όταν προσεύχομαι καλά -όταν δηλαδή ο νους μου σιωπά και ησυχάζει - αυτό γίνεται:

Αδειάζω.

Και γίνομαι κάπως σαν αυτή τη βιβλιοθήκη.

Των 8 μου χρόνων.

Που 'χε λευκά και άδεια τα ράφια όλα.

Και λέω στο Χριστό κάτι παράδοξο:

Ιησού,

μην έρθεις τούτη τη φορά

σα γνώση

ή σα βιβλίο

μέσα μου.

Μα, κάνε τη "βιβλιοθήκη" του νοός μου... καναπέ Σου!

Κι έλα να... ανακλιθείς στην - όση - άπλα του.

Όσο μπορείς. Όσο χωράς.  
Όσο μπορώ. Όσο αντέχω.  
Όσο Σ' αφήνω.  
Συ ο ίδιος.

**Πηγή:** [.facebook.com](https://www.facebook.com)